

[Tinning]

rundt omkring. Det er det, der gør det lidt træls.

I øvrigt er redegørelsen jo meget fiks og velskrevet, men jeg synes godt, der kunne have stået noget om, hvad regeringen faktisk havde tænkt sig at gøre konkret.

Men der er som sagt nogle holdningsmarkeringer, og jeg vil gerne komme ind på to af dem. Den ene har fru Ingerlise Koefoed allerede omtalt.

Ministeren siger, at vi må opfordre forældre til at give sig tid til at være sammen med deres børn, og fru Birgith Mogensen red den krikke, så langt den overhovedet kunne bære.

Jamen det er meget godt at opfordre forældrene til at give sig tid, men det, jeg har imod den formulering, er, at den totalt overser hovedproblemet. Hovedproblemet er nemlig ikke holdningsspørgsmålet. Det er selvfølgelig meget nemt både for ministeren og for regeringens ordførere at gøre dette her først og fremmest til et holdningsspørgsmål. Det er i øvrigt også pudsigt, for i masser af kulturpolitiske diskussioner bliver man kritiseret af regeringspartiernes ordførere, hvis man gør noget som helst til et holdningsspørgsmål, men her er det helt i orden. Jeg synes, det er et problem, for det, der er det afgørende – og det ved vi vel egentlig godt alle sammen – er, at en arbejdstid på 40-50 timer for bare en generation siden var tilstrækkelig til, at man kunne tjene så mange penge, at man kunne leve et rimeligt normalt liv. Med 40-50 timer kunne tingene løbe rundt for en familie.

Vi ved godt, at det ikke er sådan i dag; i dag er det snarere 70-80 timer, det drejer sig om. Vi har altså valgt at indrette vores samfund på en sådan måde, at en familie for at leve et rimeligt normalt liv skal arbejde 70-80 timer. Og det giver problemer for forældrene, for børnene og for de unge. Derfor er det, vi skal tale om, synes jeg, når vi har valgt det, hvordan vi så griber de problemer an. Det er for billigt bare at sige til forældrene: nu må I ændre holdning, for mulighederne er faktisk ikke særlig gode.

Jeg er helt enig med fru Ingerlise Koefoed, der netop påpegede, at forældre i almindelighed gør langt mere, end man med rimelighed kunne forvente, for at få tingene til at hænge sammen alligevel.

Vi har foreslået – og det mener jeg egentlig også er det mest fornuftige skridt i første omgang – en generel arbejdstidsnedsættelse. Det er selvfølgelig det vigtigste skridt at tage, men vi ved godt, at der kun bliver en lille smule af det i de næste fire år, og at der derudover ikke er andet end flekstid og sådan noget at hente hos regeringen, og det er simpelt hen for lidt.

Den anden holdningsmarkering, jeg vil komme ind på, handler om pasningen af syge børn, og det synes jeg egentlig er det sted, hvor regeringens hensigter ses mest tydeligt, den situation, hvor både moren og faren er på arbejdsmarkedet og ungen er syg, og hvad gør man så? Det er vel nok en af de situationer, hvor vi tydeligt ser prioriteringsproblemerne: hensynet til forældrenes tilknytning til arbejdsmarkedet står over for hensynet til børnene.

Men efter at have hørt regeringspartiernes ordførere i dag skulle man tro, at det var hensynet til børnene, der blev prioriteret først. Men her, hvor der endelig er noget konkret også i ministerens redegørelse, gør man det modsatte; man siger: hensynet til forældrenes tilknytning til arbejdsmarkedet skal gå først. Man siger: løsningen er næppe, at forældrene frigøres et vist antal dage om året; det kan betyde problemer med fastholdelse af tilknytningen til arbejdsmarkedet eller med overhovedet at få et job.

Det er rigtigt, at det kan betyde problemer, men er det så ikke vores og først og fremmest regeringens opgave at indrette lovgivningen således, at vi gør alt, hvad vi kan for at begrænse disse problemer, og er det ikke dér, det er nødvendigt at tale om holdningsændringer? Er det ikke dér, vi skal sige til de private arbejdsgivere: hvad bilder I jer ind? Skal de, der vil tage sig af deres syge børn, have det dårligere på arbejdsmarkedet? Hvad er meningen? Der er brug for holdningsændringer, så det klodser. Men nej, det er forældrene, der skal skifte holdning. Det er for tyndt, det kan ikke bruges til noget.

Egentlig var det det hele, for der står ikke mere om regeringens konkrete forslag, og derfor kan jeg dårligt tage stilling til noget som helst, men når det, der er brug for, er at få nedsat nogle udvalg, som vil komme med nogle forslag, vi derefter kan kigge på, så vil jeg selvfølgelig gerne som inspiration til det